

Kristýna Tesková (17 let): ROZHÁDANÍ

To, že se jednu noc v roce sochy na Karlově mostě probouzí a vypráví si své sny, ví snad každý. Ale málokdo tuší, která noc to je a proč to je právě tehdy a nikdy jindy. Kámen ožívá vždy v noci po Štědrém dnu, poslední minutu před půlnocí, tu vteřinu po posledním úderu zvonu na věži katedrály svatého Víta. A proč zrovna tehdy? To je jednoduché. Protože tato magická noc je jedinou nocí v roce, kdy jsou všichni doma u svých rodin, ulice zůstávají liduprázdné a sochy si tak mohou bez přerušování vyprávět své sny z minulého roku.

A ptáte se, kdy sochy zase usínají? Není nic snazšího. S prvním výkřikem malého dítěte, které se právě probudilo a teď se konečně vrhá na všechny ty hračky, aby mohlo své rodiče vzbudit v tu nejlepší hodinu Božího hodou, v půl šesté ráno. To je totiž doba, kdy se první ranní ptáčata obyvatel Prahy vrhají obdivovat krásy východu slunce nad Vltavou a promenádovat se po Karlově mostě. A mezitím není na této vzácné historické památce ani noha.

*„Musíte, musíte mi věřit! Voni mi to povídali.! Sochy si to vykládaly! Mám recht!“
Strážník si pobudu Voříška změřil přisným pohledem.*

„Dýchni na mě!“

„Ale šefiku, věřte mi. Voni fakt mluvili! Na mou čest!“

„Voříšek, co tu meleš za nesmysly? Odkdy sochy mluví?“ policista se zaklonil ve svém křesle a obrátil oči v sloup. A kvůli tomuhle mě vytáhli z toho mejdanu u Čížka!

„Sochy na tomhle mostě. Probouzejí se! Voni mluví!“

„Ano?!“

Tedy většinou tam není ani noha. Teď tu noha byla. Dokonce v dvojím provedení. A i když to nebyla noha nijak hezká ani silná, popravdě řečeno to byla noha dosti odpudivá a obmotaná špinavým čímsi, co možná kdysi mohly být kalhoty, noha to byla. A ta patřila bezdomovci J. Voříškovi, který se právě nakláněl přes zábradlí mostu a úporně zvracel do řeky následek dnešního pokusu opít se do němoty. Odbila půlnoc.

Bruncvík, před nímž pobuda zvracel, opatrně otevřel jedno oko. Poté i druhé. Pak znechuceně o trochu odstoupil.

„Co to je? To nestačí, že mojí zbroj znečišťují ti odporní holubi? To se k nim musí přidávat tohle...“ vyjekl a ošklivě se na J. Voříška podíval.

„Nebud' na něj hned tak hrubý,“ okřikla ho další socha. „Je to jen chudák, který musí rok co rok žebrať o denní chléb,“ oponoval Mikuláš Tolentinský, v ruce držící požehnaný chléb. Andílek u jeho nohou vyzývavě zachrastil kamenným pečivem v košíku a ukázal ho Bruncvíkovi.

„Denní chléb?“ ušklíbl se rytíř. „Nevypadá to, že by si ho nějak zvlášť vážil,“ dodal, když dávivé zvuky odmítly utichnout.

Mikuláš ho zpražil pohledem.

„To je hezké, žebrák, denní chléb a tak. Ale co to životní prostředí? Ohavně ho znečišťuje! Kdyby se takhle choval každý návštěvník Prahy, za chvíli by z naší krásné řeky zbyla jen stoka!“ Promluvil svatý František Serafinský, patron ekologie. „Nemá žádné právo, tady takhle...“

Byl ale hrubě přerušen. „O právu mi ty nemluv. Z hlediska jurisdikce má jako český občan státu tuto činnost povolenou zákonem!“ hněval se svatý Ivo, patron právníků.

„Opravdu?“ podivila se Ludmila.

Spravedlnost vedle Iva pokrčila rameny. Pak trochu nadzvedla šátek a mrkla na světici. „Spíš ne. Nevím. On to má teď trochu popletené,“ ukázala na Iva. „Přeci jen, od doby, kdy byl v oboru, uplynulo už nějaké vody a dost se toho změnilo.“

„A vůbec!“ znovu se do debaty vložil František Serafinský. „Lidi už nejsou, co bývali. Předtím by si tohle nikdo nedovolil. Pamatuji si, že za císaře Karla měli lidi k tomuhle mostu úctu! Nechovali se jako kanalizační potrubí!“

Hleděli na něj se soucitem.

„Za císaře Karla jsi tu vůbec nebyl,“ ozvala se Barbora.

„Nikdo tu nebyl,“ přizvukovala jí Markéta. „Až na tamto,“ ukázala rukou na Kříž. „A to nám toho asi moc neřekne.“

Kříž, jak se dalo čekat, jen temné čněl. Na něj se zřejmě probouzení nevztahovalo.

„Tak znečišťování životního prostředí?“ zapsal si policista poznámku do notesu.

Voříšek se začervenal.

„A určitě i poškozování veřejného majetku a významné kulturní památky,“ pokračoval muž.

„Ale vo to tady vůbec nejde. Copa to fakt nechápete? Voni sakra mluví!“

„Ano?“ policista se předklonil a v očích mu zablýsklo. „A co dalšího říkali?“

„No, abych pravdu řek...“ J. Voříšek zaváhal, „...hlavně se hádali.“

Pobuda zaregistroval, že se nad jeho hlavou něco děje a vpotácel se na most. Nedůvěřivě se podíval doleva, a poté doprava. Nikoho neviděl.

„Ale možná má František Serafinský pravdu. Lidé teď nemají k historickým památkám žádnou úctu. Všimli jste si, jak mi ohmatali podstavec?“ stěžoval si Jan Nepomucký. „Je ohlazený do zlata! Ale je pravda, že předtím se ke mně také nechovali nejlépe. Postavit mě takhle na kraj je vyloženě provokace,“ dodal a bázně se podíval na říční proud za svými zády.

„Jojo. Ale kdyby se takhle chovali jenom Češi. Ti na to mají jakési... právo,“ zahřimal Prokop a po očku se podíval na Iva. Socha svatého Vojtěcha zuřivě zakývala hlavou a pokynula Prokopovi, aby pokračoval.

„Je tu teď samý turista. Řekněte, kdy jste naposledy viděli nějakého Čecha? Pořád jen Japonci, Číňani, Indové a černoši!“

Sousoší svatého Františka Xaverského se doslova rozvlnilo souzvukem zuřivých protestů.

„To odvoláš!“ zahřimal světec a popleskával Číňana, který se bouřil nejvíc, po rameni.

„A Turci! Nezapomeň na Turky!“ zavřískl malý Václav, za což si vysloužil od Ludmily pořádný pohlavek a od Turka z podstavce sousoší ze čtrnáctého pilíře výhrůžné prasknutí bičem.

„To se dělá?“ obořil se na Turka svatý Felix a vytrhl mu bič z ruky. Na tvářích křesťanů v kobce pod jeho nohama byla vidět jistá úleva. Jeden se dokonce odvážil udělat na teď již bezbranného Turka dlouhý nos.

„Ale no tak,“ ozval se jasný hlas. „Uklidněte se!“ řekla Madona. Nebo spíše řekly jedním hlasem tři mostecké Madony.

Svatý Bernard, patron včelařů pokýval hlavou a nabídl své spolusoše na znamení vyjádření podpory lžičku medu.

„Přátelé, uklidněte se. Toto jest jediná noc v roce, kdy je nám dovoleno ožít a rozmlouvat mezi sebou. Přeci se nebudeme hádat.“

„Ale to děláme každý rok,“ rýpl si Jan Křtitel.

„Pojďme si raději vyprávět, co se komu zdálo,“ ignorovala ho Marie.

„Byla to zábava,“ protestoval Jan, ale rychle zmlkl, když zachytil pohled své matky, svaté Alžběty.

„Jo tak ony se hádaly. O lidech. Samozřejmě. A nelétali kolem nich náhodou růžoví psičci nebo modré hvězdičky?“

„Jo! Tedy ne! Vlastně... Jaký pitomý hvězdičky? Jen mluvili. A hýbali se, jako že fakt!“

„Prosím tě, Voříšek, neurážej moji inteligenci!“ rozkřikl se uniformovaný pán a záměrně přešel pobudův ironický úšklebek. „Přece vážně nevěříš, že zbaštím tyhle za vlasy přitažené historiky. Co kdybys mi místo toho vyklopil pravdu, proč ses snažil vloupat do Mostecké věže?“

Voříšek by, kdyby byl strachy schopen mluvit, zavřeštěl hrůzou, když si uvědomil, kdo se to baví. Takhle začal jen bezhlase couvat a vyděšeně zíral na družný hovor před sebou. „Jestli chcete jít pryč, máte naši plnou podporu,“ křikl na něj Dominik. „Já bych vám doporučoval věž,“ dodal s ironickým úšklebkem směrem k Barboře.

„To je nevhodný žert!“ prskla svěřice. „Ale věž zkusit můžete, bude to to nejbezpečnější místo,“ obrátila se s úsměvem k pobudovi a ukázala na Turka, který se zuřivě snažil dosáhnout na svůj bič a ječel, že zmlátí prvního, kdo se mu dostane pod ruku.

Voříšek vzal nohy na ramena a začal zuřivě lomcovat klikou věže.

„Tak co se zdálo tobě?“ nedala se Marie jen tak snadno odbýt a otočila se k Zikmundovi.

„Noční můra! Padal jsem do studny!“

„A mě mlátili veslem!“ přidal se Vojtěch.

„Po mně šel velký chlap s kyjem!“ dodal apoštol Juda Tadeáš.

„Ale to se vám zdá každý rok,“ zrudně mávl rukou Kryštof. „Zato mně se zdálo, že jsem tady s malým,“ pohodil tříletým Ježíškem, „hrál „Kdo najde větší perlu“.“

„A co ty, mami?“ zatahala Marie matku svatou Annu za sukni.

„Špatně se mi spalo, děvenko, moc špatně. Vždycky ráno mi byla hrozná zima.“

„Takže stejně jako vždycky,“ shrnul to otráveně Jan Křtitel. „Zdálo se tady někomu vůbec něco zajímavého? Ne, perla není zajímavá, opravdu ne,“ dodal, když postřehl Kryštofův ukřivděný pohled.

Kristus se vyzývavě podíval na Josefa. Ten pokrčil rameny.

„Jen jak jsem se seznámil tady s maminkou.“

„Mně, mně se něco zdálo!“ protnul tmu vysoký hlas, až všichni nadskočili. „Že ke mně sestoupil Ježíš Kristus a dal mi napít krve ze svého boku!“ pronesla Luitgarda slavnostně.

„Jako by to ani nebyl sen, bylo to tak živé...“

Svatý Augustin se ostře podíval na Krista.

„Říkám to každý rok, já to fakt nebyl. Já se probudil až s vámi!“ hájil se Kristus.

„Ale jestli jsi to nebyl ty...“ začal Augustin.

„Nesnaž se to pochopit,“ ušklíbl se Kristus. „Už přece víš, že to máš marné.“

Metoděj zdvihl hlavu. „Pozor! Už to bude. Probouzí se!“

Marie otráveně obrátila oči v sloup. „Už zase jsme si nestihli nic říct. Jen jsme se hádali. Jako každý rok. To je ošklivé.“

„Třeba příště,“ vyjádřil chabou nadějí Cyril a zazubil se na svého bratra.

„Třeba,“ usmál se Kristus a pohodlně se uvelebil na klíně své matky.

Všichni si ještě vyměnili poslední:

„Dobrou noc a krásné sny!“

A s prvním paprskem nového dne ustrnuli.

Jen „Prosím, Bože prosím už žádná vesla!“ se jako tichý šepot neslo ranní mlhou, než i poslední socha upadla do nehybnosti, pro sochy tak typické.

„Takže mi chceš nakukat, že to, jak jsem tě našel, jak se dobýváš do této významné historické památky, byl pokus o útěk před rozhádanými sochami z Karlova mostu? Voříšek?!“ policistův hlas zněl značně výhružně.

„Mám recht!“ kníknul Voříšek. „Přece bych tohle všechno nevymyslel!“

Muž zákona si ještě jednou v hlavě přehrál celé vyprávění a uznal, že na tomto tvrzení asi trocha pravdy bude.